

Keď raz pršalo a Mabel mala takmer päť rokov, sedela na pohovke a učila sa vyšívať. Hoci sa snažila poslúchať príkazy pani Grimshawovej, prsty mala neohybné ako lepkavé párky. Stále sa pichala a niť sa je zamotávala, ale pestúnka ju nútila sedieť celé dve hodiny a vyšívať písmeno M.

Keď napokon Mabel stratila na pohovke niť, pestúnka vyčerpane vzdychla a vyhlásila, že ju bolí hlava. „Idem si ľahnúť do svojej izby, Mabel, a to isté urob aj ty.“ No Mabel už niekoľko hodín sedela a nechcelo sa jej ležať v posteli. Túžila rozbehnúť sa na pláž a stavať pieskové hrady, vysoké a široké. A sledovať, ktorý ako prvý zničí vlna. Za oknom však klopkať dážd a Mabel premýšľala, či by sa dal hrad postaviť aj na podlahe. Môže to skúsiť, kým bude pestúnka driemať. Mama bola v skleníku ako zvyčajne a Daisy šla do mesta kúpiť jahňacie kotlety. Ak potom Mabel uprace v kuchyni, Daisy to určite nebude prekážať.

Mabel opatrne nasypala na kuchynský stôl múku, aby ju nerozsypala. Naliala do nej vodu, ale zmes sa nelepila. Možno mala radšej zmiešať s vodou cukor, pomyslela si. Ktovie, čo by sa stalo. Cukor bol zrnkový ako piesok, ale aj z toho vznikla len kaša. Keď sa Daisy vrátila od mäsiara, celá kuchyňa bola biela.

A rovnako aj Mabel. „Ak ťa tak uvidí pestúnka, budeš v kaši, Mabel!“

„Naozaj je v kaši,“ ozvala sa z dverí pani Grimshawová. Oči mala prižmúrené a pery stisnuté. Prinútila Mabel vydrhnúť stôl aj podlahu, potom ju posadila do veľkej vane a tak jej drhla kožu, až to bolelo. „Večera nebude,“ oznámila pestúnka a poslala Mabel rovno hore do postele. „Tak sa mladé dámy nesprávajú.“

Aby Mabel potlačila slzy, myslela na to, ako do piesku na pláži vykope veľkú jamu a zahrabe do nej pestúnku. Keď jej Daisy potajme doniesla chlieb s džemom, v hrdle jej narástla veľká hrča. „Daisy, si taká milá,“ zadúšala sa Mabel. No hrča rástla ďalej, aj keď prišla jej mama, voňala ružami a usmievala sa na ňu. Dlhú ju objímala na dobrú noc.

„Mama, opatrovateľka je zlá,“ šepala Mabel a zaberala si hlavu do Norinho pleca. „Príliš silno ma drží za ruku a vo vani ma drhne.“

„Ach, Mabel.“ Nora pobozkala dcéru na čelo. „Drží ťa tak, lebo ťa nechce stratiť, a dnes si aj tak potrebovala poriadne vydrhnúť.“

„Nepáči sa mi jej úsmev. Nie je srdečný,“ dodala Mabel a Nora sa rozosmiala.

„Ani moja pestúnka sa na mňa príliš neusmievala, keď som bola malá. Väčšina z nich sa neusmieva.